

Jeg vil gentage: Der er intet sket mellem parterne i de døgn, hvor konflikten har løbet. Der er ingen udsigt til, at parterne kan finde et grundlag at indlede nye forhandlinger på. Situationen er fuldstændig fastlåst. Det blev antydet af hr. Ole Sohn på et tidspunkt i et af indlæggene, at Amtsrådsforeningen måske fra regeringen skulle have fået en eller anden tilkendegivelse om, at vi ville agere sikkerhedsnet her i Folketinget. Jeg vil gerne understrege, at det er der overhovedet ingen grund til at antyde. Sådan forholder det sig ikke.

I de drøftelser, regeringen har haft med begge parter, har vi lagt vægt på at gøre parterne opmærksom på, at ansvaret under den løbende konflikt var deres. Så er det ligesom lidt absurd, når hr. Frank Aaen, der som vi andre er stærk, stærk tilhænger af den danske model, den frie forhandlingsret og strejkeret, på et tidspunkt siger, at regeringen godt kunne have prikket Amtsrådsforeningen på skulderen og sagt: I må se at finde de 42-43 mio. kr. Jeg vil gerne sige til hr. Frank Aaen, at det ikke er regeringens opgave, hvis man er tilhænger af frie forhandlinger og de aktionsmuligheder, der er knyttet til de pågældende ansættelsesforhold.

Jeg noterer mig, at ændringsforslagene ikke kan få flertal. Det glæder mig. Regeringen har ingen overvejelser om at indlede drøftelser med parterne om nye ansættelsesformer. Spørgsmålet om ansættelsesformer er et anliggende mellem Amtsrådsforeningen, KL, H:S m.fl. på den ene side og personaleorganisationerne på den anden side. Vi har ingen initiativer i skuffen. Vi har ingen overvejelser i retning af at blande os i det forhold.

Med hensyn til de mange, mange bekymringer, der har været for den danske model, vil jeg på ét punkt gentage mig selv fra i går. Det er lykkedes ved hjælp af den danske model med de gode forhandlingsmønstre, der er på det offentlige område, at forny overenskomster og aftaler, der omfatter omkring 93 pct. af de offentligt ansatte. Der er tale om en stor gruppe, der ikke har fået resultatet godkendt. Der er tale om en stor gruppe, der har været ude i konflikt, ikke i 3 dage, som hr. Ole Sohn sagde. Jeg tror, der er mange på sygehusene, der har svært ved at forstå, at man i SF's terminologi ikke regner med de dage, der hedder lørdag og søndag. Konflikten har løbet i 9 dage nu, dagen i dag iberegnet. Der er tale om en stor gruppe ganske vist, men for langt, langt, langt hovedpartens

vedkommende har den danske model virket fuldstændig efter hensigten.

Som jeg sagde i går, kan vi kun fra regeringens side opfordre til, at man på det kommunale område drøfter, om ikke man kan forbedre forhandlingssystemet i den forstand, at når man udtager fælles krav, fører fælles forhandlinger, var det måske også hensigtsmæssigt, at man fælles tog stilling til dem, så man ikke efterlod nogen i den situation at være alene i en konflikt. Det er en opfordring til, at man drøfter det. Vi vil i øvrigt ikke på anden vis på nogen måde blande os i det forhold.

Bekymring for den danske model på baggrund af et indgreb i denne konflikt er vildt, vildt overdrevet. Jeg henviste til i går, at sidst vi havde et meget, meget, meget stort indgreb, nemlig i 1985, var der ingen, der var i stand til efterfølgende at føre dokumentation for, at det lagde den danske model død. Selv om det var et generalindgreb, der omfattede så at sige hele arbejdsmarkedet, udfoldede den danske model sig for alvor i årene efter 1985. Og selv om nogle måske mener, at jeg er inhabil til at bedømme det, vil jeg hævde, at der siden 1985 er indgået de mest perspektivrige overenskomster i historien såvel i den private sektor som i den offentlige sektor. Hvis vi ser på alle de mærkesager, alle de udvidelser af overenskomstbegrebet, som har fundet sted, så er der ingen grund til at bruge denne anledning til at så tvivl om, om den danske model er levedygtig. Det er den.

Mig bekendt har hr. Ole Sohn oven i købet været aktiv deltager i og har spillet en rolle i den danske model siden 1985, og jeg tror ikke, hr. Ole Sohn har følt sig stækket på grund af et lovindgreb i 1985.

Jeg vil afslutningsvis sige tak til Arbejdsmarkedsudvalget for et effektivt og grundigt samarbejde det seneste døgn, og jeg vil sige tak til de partier, der, på trods af at det er voldsomt ubehageligt at gribe ind i en lovligt løbende konflikt, har villet tage ansvar for at bringe situationen på plads igen, så sundhedsvæsenet kan komme i ordinær drift.

Til allersidst vil jeg benytte lejligheden til at sige, at der er, som flere har gjort det, grund til at kvittere for, at nødbereidskabet til dato har virket. Det er der ikke alene grund til at kvittere for over for sygeplejerskerne. Det er der også grund til at kvittere for over for de øvrige personalegrupper, som har udvist fleksibilitet uden at gå ind og genere den aktionerende gruppe.